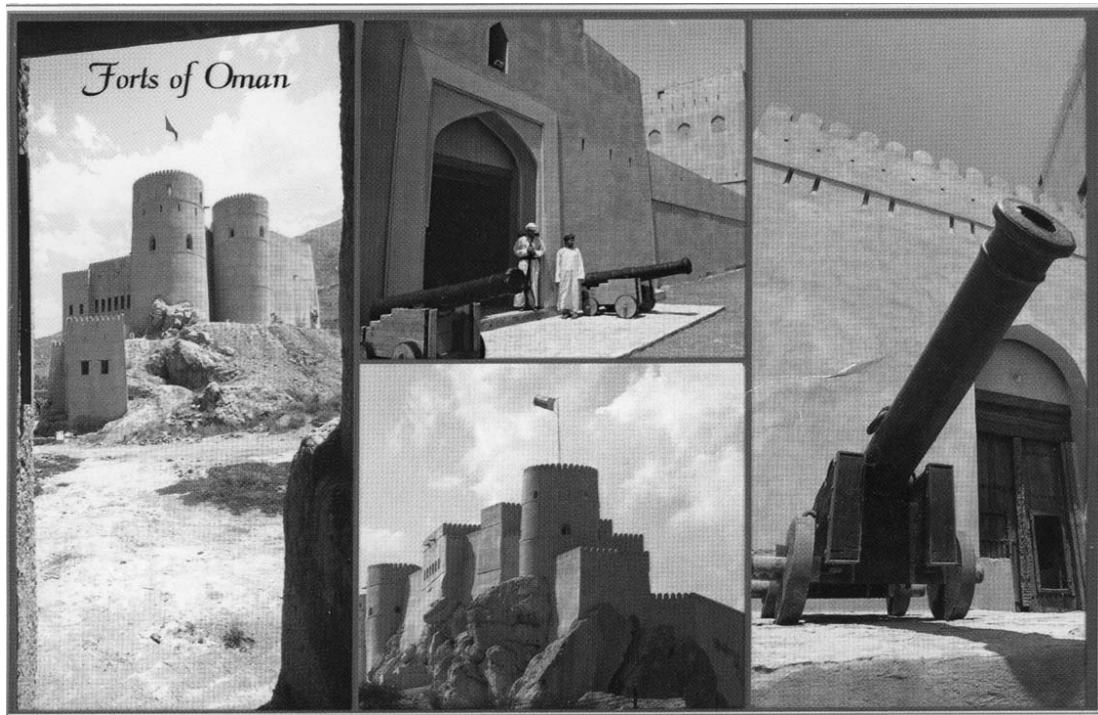

OMÁN

Spojené arabské emiráty

rok 2014

Rozhodli jsme se navštívit pro nás exotickou destinaci a trochu prozkoumat arabský poloostrov. Některé země např. Saudská Arábie nebo Jemen je dost těžké navštívit, tak jsme se rozhodli pro Omán a k tomu lehce Spojené arabské emiráty, hlavně Dubaj. Jeli jsme ve čtyřech s Jinem (tedy Jindřichem) a Mirkou Šaršonovými. Jin je bratr Eifelky (viz Florida 2002).

24.1.

Vylétali jsme z Prahy do Dubaje v 15:50. Byl to stejný spoj jako loni při cestě do Indonésie. V letadle cestovalo plno Čechů do různých destinací Asie – mnoho mladých rodin s dětmi do Thajska (zrovna tam byl vyhlášený výjimečný stav kvůli protestům proti prezidentce), další do Indie či Vietnamu. Jedna partička skoro pořád stála přímo u zdroje, tedy u krabic se zásobami u letušek a popíjela tvrdý alkohol či víno, Jin se k nim celkem úspěšně připojoval, protože seděl hned u toho. My byli o pár řad dál, tak jsme takové možnosti neměli. Chtěla jsem hrát hry, ale zaseklo se to a nic nefungovalo, ani to nešlo přepnout na info o letu.

Do Dubaje jsme doletěli v 0:40 místního času, u nás bylo o tři hodiny méně. Zůstali jsme stát na ploše a dlouho nás vezli do odletové haly. Měli jsme mít 2 hodiny na přestup, ale než jsme se vymotali, prošli opět rentgenem a přešli do jiné odletové haly, bylo dost času pryč.

U našeho letadla do Muskatu byl čas nalodění 2:05, i když odlet byl až 2:55. Chvilí jsme seděli pod araukáliemi v hlavní hale, k odbavení jsme šli již ve 2:00 a byli jsme skoro poslední – muselo se sejít dvě patra dolů a nastoupit do plného autobusu, který vypadal, že čekal jen na nás, a rozjel se na okružní cestu letištěm. Vylétali jsme trochu později, asi jsme přeci jen nebyli poslední. Osazenstvo letadla se dost změnilo – bylo výrazně tmavší, Evropany skoro nebylo vidět.

Let trval pouze 45 minut, stačili nám roznést pouze svačinku – obložené housky a na čaj či kávu již nedošlo, omluvili to tím, že již není čas.

25.1.

Přistáli jsme tedy před čtvrtou hodinou, na internetu byly dost hrůzné historky o tom, jak dlouho se tu čeká na vízum. Jelikož ho však většina osazenstva našeho letadla nepotřebovala, tak to šlo jak po drátkách – vízum dávali u okénka se směnárnou, tak jsme to napřed přehlédli. Vízum nás stálo 20 ománských Riálů (tedy ve zkratce RO) každého (cca 1000 Kč). Dávali i víza do 10 dnů, což by stálo 5 RO, my však potřebovali 11 dnů. Bylo možné zaplatit eury, kurs byl $2,17 E = 1 RO$. Pak jsme prošli imigračním, ten nám dal razítko do pasu a zkontroloval ta víza.

V příletové hale byly stánky všech půjčoven aut, my ho měli rezervované u Europcaru. Dostali jsme bílou Toyotu, vyšla nás poměrně levně, asi 700 Kč/den. V bufáci jsme si dali

kafe a ještě za tmy vyrazili směrem na Muskat respektive jeho část Mutrah. Bylo to něco přes 20 Km. Do města vedou několikaobloukové ozdobné brány s přilehlou pevnůstkou

Dorazili jsme perfektně, jelo se po dálnici, provoz nebyl nijak hustý. Hned po ránu jsme se chtěli podívat v Mutrahu na rybí trh, ale trochu jsme se přepočítali, tam kde jsme podle mapky mysleli, že trh bude, byla stavební ohrada, vrata vedle do trhu jsme napřed přehlédli, protože tu nikde nebyla ani noha. Mysleli jsme, že se tu začíná dříve. Projeli jsme se trochu po nábřeží a začalo svítat.

U hlavní křižovatky jsme našli parkování zdarma, jinak podél silnice u nábřeží to bylo na parkovací hodiny (i když v sobotu se asi neplatilo). Nad mořem létalo plno racků, nějaký člověk je tam krmil plackami a oni se o ně prali. Cestou jsme potkávali plno dělníků jdoucích do práce, všichni měli stejné kombinézy a v ruce vícepatrové nerezové nosiče na jídlo.

Došli jsme k trhu a prošli tržnicí na zeleninu, kde se právě probouzeli. Na rybím trhu taky skoro nikdo nebyl, byla tam vyvýšená kachlíkovaná místa pro prodej, do kterých postupně stěhovali ryby v kolečkách z přistavených dodávek či z nedalekého mola přímo z lodí. Bylo nám sympatické, že si nás nikdo nevšiml, nikomu nevadilo, že to fotíme či filmujeme. Skoro všichni chlapi byli v dlouhých nočních košilích s šátky do turbanu. Ryb postupně přibývalo, měli tu i docela pěkné macky i kraby či langusty, ani to tu nesmrdělo. Večer to tu zřejmě bylo pečlivě umyto.

Chtěli jsme si dát něco k snídani, tak jsme zapadli do Kaféshopu, který zde funguje jako bufet. Dali jsme si nějaké kousky masa v pálivé omáče (později bylo identifikováno jako masala). S balenou vodou nás to stálo něco přes rijál.

Pak jsme se šli projít kus po nábřeží. Kousek od křižovatky stojí velká mešita, bylo na ní napsáno, že je určena pouze pro věřící, stejně tak jsou na tom skoro všechny místní mešity. Za ní byl vstup do tržnice, což byla spleť uliček s krámky, vše však bylo ještě zavřeno, i když bylo již skoro 9 hodin. Podle kupole jsme si mysleli, že je tam další mešita, ale byl to vstup do dalšího trhu s balustrádovými schodišti a prosklenou barevnou kupolí.

Vraceli jsme se po nábřeží. Stojí na něm několik vyhlídkových pavilonů se sezením a zlatými střechami a bylo tu několik plastik ryb hlavně delfínů. Dle předpovědi tu mělo být 24⁰ C, ale začínalo být docela slušné vedro. Město na mne působilo velice sympaticky, bylo čisté, klidné, nebyli tu žádní otrapové, domy hezké se spoustou zdobných prvků v maurském stylu.

Popojeli jsme po nábřeží okolo nepřístupné kamenné pevnosti skoro na kraj města, kde je městský park Al-Riyam, nad nímž se tyčí futuristická kupolovitá stavba s terasami okolo, píše se o ní jako o vodním rezervoáru, ale koule není plná, opět má zdobné prvky. Chtěli jsme k ní vylézt nahoru, vede k ní dost velkolepá cesta, ale byla uzavřená. Pod ní byl také uzavřený, ne moc rozsáhlý lunapark za plotem, s pro nás netypickými atrakcemi..

Skoro proti parku, kousek blíže městu vyčnívá do moře divoká skála (za tmy byla osvětlená) a pod ní bylo koryto s vodou s docela dlouhou fontánou s řadou trysek, měnicích

výši a intenzitu stříku. Vláďa to tam na chvíli zalomil, zatímco my se kochali okolím. Z dále to vypadalo, že se dá na skálu vylézt, jsou tam schůdky a zábradlíčka, ale při bližším ohledání jsme zjistili, že je to ve značně zuboženém stavu a zřejmě to sloužilo pouze jako montážní pro elektrické kabely.

O kus dál je další poloostrov, na němž jsou dva kopečky se dvěma kulatými věžemi, podobných je na okolních kopcích plno, jsou to staré strážní věže. Mutrah byl obklopen dosti divokými pustými skalami. Vylezli jsme ke strážní věži po strmých schodech a družili se tu s Australany a Quatařany. Věž byla bez střechy se střílnami a 2 pečlivě natřenými kanóny.

Pak už jsme toho měli všichni dost, tak jsme se rozhodli zkusit najít rezervované ubytování, i když to mělo být až od 14 hodin. Bylo to v Ruwi, což je opět část Muskatu. U dálnice na kraji Ruwi byl ohromný obchodník Lulu, tak jsme ho šli vyzkoušet. Skoro všichni místní tam nakupovali plné ohromné vozíky (někdy měla rodina i dva), ještě více než u nás. My si koupili pitné vody, pečivo (6 housek za 0,25 RO), sýr a banány (asi 0,5 RO/kg).

Navigovala jsem k hotelu celkem správně, i když podklad byl dost mizerný, stavějí tu nový průtah městem s mimoúrovňovými kříženími – na stavbě se tam motalo neskutečné množství pracovníků, i když jejich činnost nebyla patrná. Náš rezervovaný hotel byl za tou stavbou (i když na mapce byl nakreslen na jiném rohu), tak jsme ho napřed přehlédli. Absolvovali jsme navíc kolečko okolo bloku a pak jsme ho objevili.

Ubytovali nás, i když bylo teprve 12 hodin. Dostali jsme velký apartmán se dvěma ložnicemi, ohromnou halou s pohovkou a kuchyňskou linkou a dvěma koupelnami. Při bližším ohledání byla zjištěna řada závad – kuchyňka zcela postrádala vybavení (i když na internetu bylo vyfocené), byla tu krásná digestoř, a mikrovlnka, ale pouze dva malé hrnečky, slíbili, že vybavení obstarají. Byly tu dvě televize, jedna fungovala pouze jako videopřehrávač. V jedné koupelně (byl to tedy spíše záchod se sprchou) nebylo patrné, kam by měla voda odtékat, ve druhé koupelně s vanou chyběla sprchovací hlavice u pevné i hadicové sprchy. Dali nám heslo na internet, ale připojení nefungovalo. Vláďa vady reklamoval, slíbili sprchu opravit. Všichni usnuli, když přišel pikolík a nabídl nám změnu pokojů – apartmán byl skoro stejný, jako jsme měli, ale se třemi koupelnami – u obou ložnic a 3. u obývací haly, na první pohled vypadal solidně.

Když se Vláďa probudil, tak došel do recepcie říci, že si pokoj vyměníme, nic nenamítali, i když už jsme použili postele. Zařízení kuchyně přinesli – byly to dva hnusné hrnce, ve kterých bychom stejně asi nevařili, a varná konvice s evropskou zástrčkou (museli jsme ji připojit na adaptér u televize). Taky jsme dostali sklenice, hrnky, talíře a přístroje. Vady celkem nebyly, ale nic nemůže být dokonalé, u koše chyběl dekl, v kuchyni netekla teplá voda. Jak se dá pustit varná deska, jsme vůbec nezjistili.

Vláďa přinesl z recepcie noviny, v nichž psali, že od 23.1. zde probíhá Muskatský festival. Mělo to být na dvou místech v parcích Amerat a Naseen. V jednom z průvodců psali, že je to u dálnice za Seebem (tj. u letiště). Jeli jsme tam a hledali a pořád nic: Už jsme to chtěli vzdát, tak jsme sjeli z dálnice a otočili se. Vláďa se ještě zkusil zeptat v jednom krámku. Řekli mu, že Naseen je ještě asi 15 km před námi, Amerat je na druhou stranu od Muskatu (v průvodci holt byly nepřesné informace). Rozhodli jsme se tedy park zkusit. Již asi 2 km před Naseenem byly uprostřed dálnice světelné ozdoby ve tvaru kytiček a na dálku jsme viděli ohňostroj. Dle instrukcí jsme sjeli z dálnice na třetím kruhovém objezdu (značeno to ale z dálnice není), ale park jsme předtím míjeli. Auta parkovala zadarmo, vstup se platil 200 baisa za osobu, tj. asi 10 Kč, taková cena by šla. Riály se totiž dělí na 1000 baisa. Šli jsme za zvuky hudby, kde bylo velké pódium, ale zrovna arabské hudební vystoupení skončilo a začaly nějaké proslovy. Hlediště bylo rozdělené na dvě půlky, zvlášť pro muže a pro ženy. Za hledištěm stálo několik stánků s občerstvením – Mc Donald, Kentucky, Pie, ale i místní i libanonské speciality.

Napřed jsme si to zde prohlédli, v části směrem k dálnici byl lunapark, zaujaly nás veliké koule, ve kterých se lidé kutáleli po vodě. Pak tu bylo takové malé městečko se stánky, působilo jako takové vietnamské tržiště. Ženy tu chodily zahalené většinou v černém s burkou, prodávali jim tu černé oděvy, ale také zdobené šaty, boty a sexy prádelko. Také tu měli svatební šaty jako u nás, možná se tak místní dívky vdávají a pak se oblečou do černého a zakryjí se.

Sledovali jsme tanec se zpěvem chlapů se zahnutými hůlkami, na hlavní scéně předváděli arabské tance s břišními tanci a odhalenými břichy, ale asi to předváděly Rusky a nebyly moc dobré. Dali jsme si gyros v placce, ale byla to spíše jednohubka, tak jsme si to objednali ještě jednou. Rodiny tam seděly na trávniku, za tím účelem si sebou přinesli koberce, byly celkem rozsáhlé, i když většinou s jedním mužem, nedalo se poznat, zda je to více manželek, či třeba tchýně nebo odrostlé dcery

V pohodě jsme se vrátili do hotelu, přijeli jsme až skoro v 11 hodin. Při našem odjezdu z parku tam ještě byly rodiny s celkem malými dětmi.

V Ománu je přísná prohibice, neprodávají tu alkohol, pro místní je snad trestné ho pít. Dovést se smí pouze 1 l alkoholu na osobu. Řešili jsme to tak, že jsme si vzali 1,5 l tvrdého a k tomu 2 x 1,5 l červeného vína v lahvích od coca-coly Zero.

26.1.

Jeli jsme opět směrem k letišti a kus za něj. Ve vesnici Barka jsme uhnuli do hor. Jeli jsme do města Nakhl, kde jsme se podívali do pěkně rekonstruované pevnosti. Vypadá jako z hlíny, koukala jsem na jejich stavební techniku – na stropěch mají na trámech rohože a na nich je betonová mazanina. Pevností se dalo naprosto volně procházet. Díky tomu, že právě přijel německý zájezd, tak jsme prošli dovnitř zadarmo (stejně se mělo platit pouze 0,5 RO). Jednotlivé místnosti byly označené jako ženské, mužské, dětské event. pro návštěvy či mnichy. Všechny byly skoro stejné – vybavené koberci a barevnými polštáři a knihami či konvicemi, někde byla postel s nebesy nebo truhla. Z pevnosti byl hezký výhled na okolí – na bílé město, vysoké hory a datlové palmy v nedaleké oáze. Poté jsme popojeli k horkým pramenům Ath Towra, zavlažují jimi půdu a rostou tam ty datlové háje. Horkým pramenům v průvodci dávají větší věhlas než mají ve skutečnosti. Bylo tam kamenité koryto potoka, stříška s lavicemi a za ní malý bazének, do něhož se vléval horký pramen. Cachtaly se tam dvě holčičky, které volaly „no, foto“, mně byly ukradené, ale chtěla jsem si vyfotit ten bazén. U potoka se chystalo několik skupin na piknik, měli koberec a zásoby jídla. V datlovém háji bylo několik polorozpadlých hliněných staveb, zřejmě je tu staví z něčeho jako jsou vepřovice.

Jeli jsme dál na městečko Rustaq, stále těsně pod horami. V městečku Al Awabi jsme se zastavili na jídlo, odbočili jsme do něj, ale nic nebylo otevřeno, až jsme našli otevřený malý Kaféshop na konci města u hlavní silnice. Dali jsme si tu kuře s rýží, rýži nám dodali ve velké míse, kuře bylo pečené.

Pak jsme uhnuli směrem k vesnici Balad Sayt, mělo to do ní být 31 km, ale věděli jsme, že to asi neujedeme, protože cesta by měla být pouze pro čtyřkolky. Zpočátku vedla krásná silnička na dně kaňonu, nad námi byly hodně strmé kamenné skály. Ujeli jsme 7 km a silnice skončila a dál pokračovala prašnačka, to by ani tak nevadilo, ale překonávala vádí a byly v ní dost hluboké rygoly s vodou. Místňáci tam jezdili na neterénních vozidlech, ale my jsme si to netroufli. Stejně nejkrásnější úsek jsme absolvovali, dál se údolí dost otevíralo.

Pokračovali jsme do Rustaqu, kde u mešity byl horký pramen – velká hluboká díra do země obehnaná zábradlím. Přepad z pramene vedl do umyváren, což byly malé domečky s kójemi, kam se chlapi chodili koupat, pro ženy to nebylo. Přihlásil se k nám jeden Arab, prý se učil v Čechách automechanikem. Byl ze Sýrie a utekl tam odtud před válkou.

V Rustaqu je další pevnost, tu jsme si prohlédli pouze z nádvoří, i když Jin vyběhl až na vyhlídku. Vypadala podobně jako v Nakhlu, vedle pevnosti měl být historický trh s dobytkem. Byla to budova s hradbami a velkým dvorem, a vedle ní stálo pár prázdných prodejních bud a větší plac, vše bylo prázdné, ale byly tam cítit zvířata. Dali jsme si tam v Kaféshopu kávu a Vláďa s Jinem si dali saláty, každý jiný. Kolem pořád jezdilo několik autoškol, dokonce řídila dívka s učitelkou.

Z Rustaqu jsme jeli směrem k moři na dálnici, s potěšením jsme zjistili, že z 55 kilometrového úseku k moři je vybudována také část dálnice.

Zastavili jsme se ještě u další pevnosti Al Hazm - už mělo být zavřeno, ale hlídač nás pozval dovnitř a říkal, že to není problém. Podívali jsme se pouze v přízemí na dvůr, hrobku sultána a větší místnost se sudy. Pevnost měla pravidelný čtvercový půdorys, ve dvou protějších rozích kruhové věže. Zas to bylo něco jiného.

Do Ruwi jsme se vraceli již za tmy. Ještě jsme se kousek před cílem stavili v Carefouru, museli jsme se k němu prodrat zácpou před sjezdem z dálnice. Chodilo tam plno černých zahalených žen a zametaly svými sukněmi podlahu. Koupili jsme jogurty – aktivie a zeleninu.

Na večeři jsme šli do restaurace kousek vedle hotelu. Bylo jich tu ale mnohem více. Ta naše měla nápis internacionální, trochu jsme z toho měli strach – ale byla indická, thajská a čínská. Já si dala cosi vegetariánského podle obrázku, bylo to dobré a docela pálivé. Vláďa měl skopový guláš, číšník řekl, že se k němu nehodí rýže a přinesl placky čapatí. Jini si dali thajské talířky – uprostřed měli rýži a okolo malé mističky s masem, grilovanou zeleninou a omáčkami. Jídla stála 1,2 – 1,3 RO. Večer jsme skypovali s domovem. Jinům přestal splachovat záchod, tak jsme si přestěhováním nepomohli.

27.1.

Ráno jsme vyrazili před 9. hodinou a jeli do Velké mešity, kterou nechal postavit sultán Qaboos k 30. výročí svého panování v r. 2000 jako jeho dar národu. Omán je absolutistická monarchie, Qaboos zároveň vykonává funkci vlády, ministra obrany i zahraničí. Zachovávání jednotného směru v politice i hospodářství již více než 40 let zřejmě zemi prospívá.

Dopolední návštěva mešity byla změnou oproti itineráři, protože Vláda měl ráno střevní potíže, tak nechtěl jezdit moc daleko. Bylo to dobře, protože až na místě jsme zjistili, že Velká mešita je otevřena pro bezvěrce pouze dopoledne od 8 do 11 hodin. Nemuslimové mají svůj vstup, kde pečlivě kontrolují zakrytí těla hlavně žen – ty musejí mít dlouhé rukávy, zakryté nohy a hlavu. Já měla pouze triko, tak mi nabídli půjčení černého hábitu za 2 RO nebo koupí barevného obleku i se šátkem za 5 RO, tak jsem si jeden koupila. Šli jsme dovnitř, areál je úžasný – napřed jsou zahrady s fontánkami a kamennými sedátky. Uprostřed stojí 2 velké stavby – vlastní mešita, kde je modlitebna pro muže a další budova s modlitebnou pro ženy. Okolo jsou minarety a kolonády s příslušenstvím s apartními umyvárnami nohou.

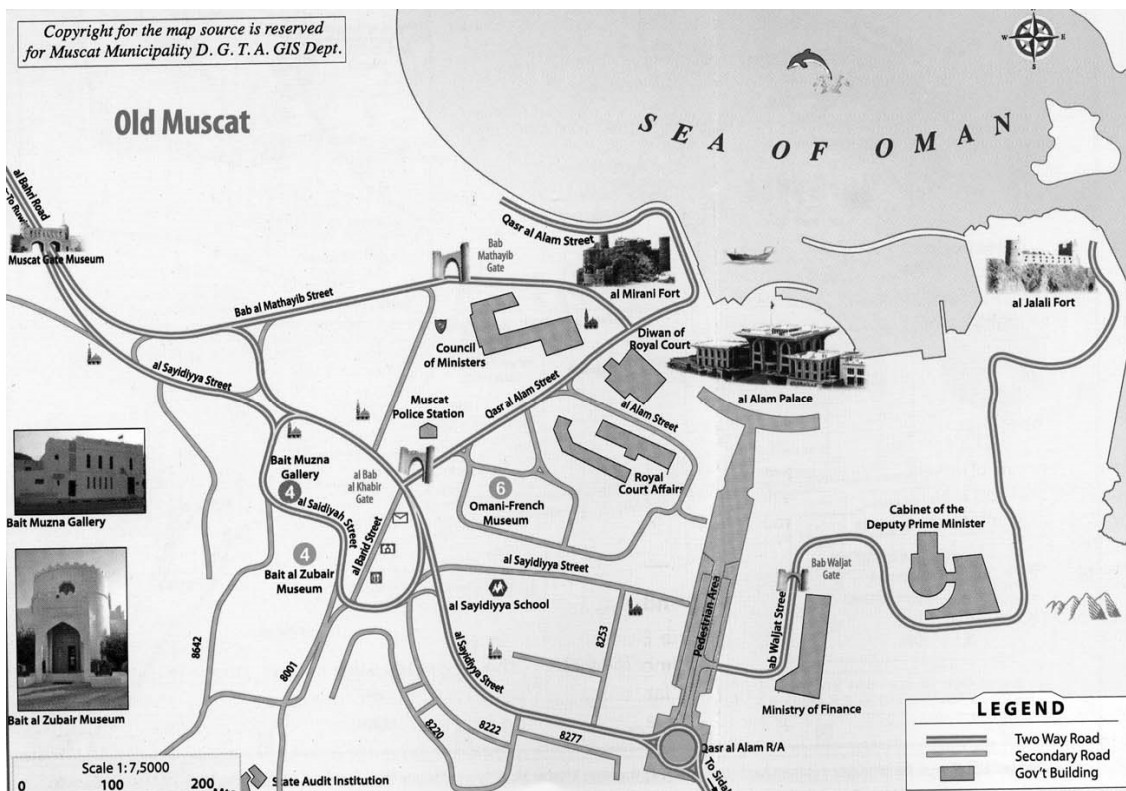
V mešitě leží největší koberec na světě, pro bezvěrce je jeho část pokrytá modrým plátnem, aby ho nezašlapali, i když si samozřejmě musejí sundat boty. Celý vnitřek je vyzdobený, uprostřed visí ohromný lustr, po stranách jsou sloupy, vše zdobené. Ženská část je mnohem střídmější. Na parkovišti stálo plno autobusů, cestovky sem navážejí turisty, zřejmě je správně informují, jak mají být oblečeni, protože většinou měli kabátky či bundy.

Pak jsme jeli opět po dálnici kolem letiště do Suwadi (někde se uvádí Sawadi), je tam poloostrov a nedaleko od něj několik nevelkých skalnatých ostrůvků. Na největší z nich se dá v době odlivu (my tam byli těsně před polednem) dojít skoro suchou nohou. Šli jsme tam a po mnoha schodech vystoupali na vrcholek, kde byla kamenná rozhledna se sloupovou budovou. Lezla jsem s Jinem až na rozhlednu, byla dlouplášťová, schodiště bylo uvnitř, tak zde byla tma jak v pytli. V horní části schodiště byl pěkný svinčik – vajgly, papíry, petlahve.

Raději jsme mazali pryč, v průvodci psali, že příliv bývá velice rychlý, ale ještě asi neskončil odliv. Ze shora to už nevypadalo tak bez vody, byly vidět rozsáhlé louže. Podklad byl dost tvrdý, k ostrůvku zajížděla i auta, nějaký šílenec to hodně rozjel, pokoušel se vyjet do svahu v písku co nejvýše a pak zase odfrčel aniž vystoupil z auta. Chtěli jsme se tam naobědvat, ale Kafé u pláže bylo zavřené. Při odlivu nás ani moc nelákalo koupání, tak jsme se stavili na jídle u nájezdu na dálnici. Měli tam velice pestrý výběr jídel. Já si dala rybu s ochucenou rýží. Měli tam oddělené boxy pro rodiny – za závěsem byly koberce a polštáře a sedělo se tam na zemi. Tak se asi chodí do restaurací se ženami, v hlavní místnosti jsme nikdy žádnou neviděli.

Pak jsme se opět vraceli do Muskatu, kde jsme měli v plánu návštěvu starého Muskatu. Na jeho kraji stojí brána z pískovcového obkladu s cimbuřím, kde je muzeum opevnění, bylo však již zavřené. Viděli jsme tam hrát si děti, které se k nám hrnuly a chtěly se fotit. Dvě byly v pyžamkách, další naboso v punčocháčích.

Zajeli jsme k sultánovu paláci. Je to velice rozsáhlý komplex budov, velice výstavný, jsou zde bílé stavby, ve středu je stavba nahoru se rozšiřující s barevnými sloupy ve tvaru kalichů podpírajícími střechu. Nad palácem trčí pevnost, což je samozřejmě výborný objekt na střežení sultána. Obešli jsme palác, kde je hlavní vchod, před nímž je červený asfalt, aby zdůraznil slavnostní příležitost. Před palácem je kolonáda a u ní stříhané Jehličnany. Tudy zřejmě projíždí sultán i jeho návštěvy, mají vskutku impozantní příjezd. Palác je v nevelké zátocy, jejíž jedna strana je tvořena ostrůvkem skoro souvisejícím s pevninou. Na počátku zátoky jsou další dvě pevnosti, ještě dvě jsou za palácem. Vše hlídaly strážce, nemají však vůbec nic proti focení. Jeli jsme ke konci zátoky, kde jsme z dálky viděli historickou plachetnici, byla tam však námořní základna a bylo to uzavřené závorou.

Pak již jsme jeli do hotelu. Vedle něj jsme si vyměnili nějaké Riály, kurs byl $100 E = 50 RO$, tedy lepší kurs než na letišti. Na večeri jsme šli do jedné z indických hospůdek a dali si různá jídla s plackami čapatí. Mirka s námi nebyla, protože jí nějak trápila laryngitida. Při té příležitosti jsme si všimli, že jsou tu hned 3 lékárny, jedna z nich přímo v hotelu.

28.1.

Tento den jsme již opouštěli velký Muskat a vyráželi podél moře jihovýchodním směrem na Sur. Z Muskatu je postavená celkem nová dálnice, která se musela dost náročně prokousat přes divoké vysoké hory. Napřed jsme přešli odbočku na dálnici č. 17 (čísla tu však nikde neuvádějí), bylo to označeno pouze jako Vádí Ayam a ne Sur. Navíc v mapě jsme měli nakreslený na křížení kruhový objezd, ale ve skutečnosti tam je hodně odvážný oblouk.

Prvních asi 20 km byla opravdu veliká inženýrská díla – velikánské zářezy, mosty přes propasti, sem tam pár budov, benzinka, koš na kraji dálnice (ve městě jsme je marně hledali). Celkem rychle jsme přešli hory a u Qurayatu sjeli opět k moři. Po pár kilometrech jsme dojeli k rybářské vesničce Daghamar, píše se o ní v průvodci, ale není to nic moc. Bylo tam pár loděk vytažených na břeh a pustá pláž, dále klesaly do moře nízké útesy bez pláží.

Další naše zastávka byla u tzv. Dáblovy díry u Dibabu. Je to jezero se slanou vodou v hluboké díře, která vznikla propadnutím stropu jeskyně propojené s mořem.

Vzhledem k tomu, že se tam šli nějakí Češi koupat v bikinách a plavkách, tak jsme tam šli také. Mezitím odešla tlupa domorodců, kteří tam dělali dost velký bordel. Voda byla velice osvěžující, naprosto průzračná. Celá díra je obehnaná zídka, odkud se kouká dolů – což dělá většina účastníků sem přivezených zájezdů. Dolů k vodě ani nesejdou, vedou tam dost vysoké schody.

Najeli jsme opět na dálnici a dojeli do městečka Tiwi, kde ústí do moře Vádí Shab. Podívali jsme se na moře, v němž byl kamenný hřib podemletý vodou a také skála v podobě krokodýla. Přes Vádí vedl vysoko dálniční most, silnička vedla těsně nad vodou a z obou stran se k ní vyjíždělo hodně prudkými serpentýnami.

Chtěli jsme se nejprve najíst, tak jsme projeli vesnicí a stavili se v restauraci (v káféšopu tentokrát měli pouze sendviče) Udělali nám velkou hostinu – dostali jsme mísu ochucené

rýže, pečené kuře nebo rybu, zeleninový salát, placky čapatí. Za to celé jsme zaplatili 7 RO, tj. na místní poměry dost, zvláště když si člověk uvědomí, že jsou to 2 nádrže benzinu.

Pak jsme se vrátili k vádí, pod mostem tam je parkoviště, na internetu psali, že je pouze VIP a pro veřejnost je druhé 1 km daleko, v tom horku bychom to určitě nešli, ale nikdo nás z VIP nevyhazoval. Kdo chce jít do vádí, musí se nechat převést přes vodu – jezdí tam lodičky a za zpáteční jízdenku vybírají 400 baisa za člověka. Lodník nás upozornil, že poslední jízda zpátky je v 17:40.

V jezírkách se nesmí koupat, odněkud zezadu vádí jsou taženy hadice, které přivádí do vesnice pitnou vodu a dost to tam hyzdí. Šli jsme kus vádím, jsou tam menší jezírka, jinak oblázky. Občas něco zeleně, datlové palmy a jiné stromy a keře, občas se tam pokoušejí něco pěstovat – byla tam maličká políčka, kromě jiného i s rýží zavlažovanou z jezírek. Šli jsme až po úsek, kde cesta začala být divočejší – šla po úzké terase nad vodou. Okolo nás byly vysoké profilované skály, hnízdlilo tam plno ptáků, jejichž hlasy se hodně rozléhaly.

Vrátili jsme se k autu a pokračovali dále do Suru, kde jsme měli v místní části Bas objednaný hotel Al Basateen. Zvenku nevypadal nijak honosně, ale pokoje byly celkem v perfektním stavu – mramorové dlažby, opět dvě ložnice s velice širokými postelemi, obývací, kuchyňka, 2 koupelny. Jediná vada byla, že tu nebyly žádné hrncečky.

Ještě večer jsme se jeli podívat do Suru. Část města je umístěna na poloostrově na vnitřní zátocce. Viděli jsme tam osvětlenou historickou loď a pronikli jsme do areálu s loděmi, brána nebyla zavřená. Byla tam jedna velká dřevěná loď a pár menších, u všech bylo napsané, k čemu se používaly.

Zajeli jsme do centra, bylo to tam hodně živé, skoro všechny obchody měly svítící vývěsní štíty. Procházeli jsme uličkami, na náměstí bylo sročení chlapů, ale nevěděli jsme proč, třeba je to tam tak vždycky. Našli jsme malý supermarket a koupili si instantní nudle k večeři. Měli tam i nealko pivo Holsten. Pak jsme procházeli krejčovskou čtvrtí. Bylo tam neskutečně mnoho krámků nabízejících ženskou barevnou vyšívanou oděv. Viděli jsme i jak je vyrábějí – od látky zažehlí pinzetou tam narovnané flitry.

29.1.

Dnešní den jsme měli v plánu další vádí a to Tiwi, leží jen pár kilometrů od Shab, ale včera bychom ho nestihli, tak jsme se k němu vrátili. Vede jím silnička a je v něm 9 vesnic. Projížděli jsme ho, projeli dva brody, ten druhý využívali jako myčku aut. Od brodu jsme podnikli vycházku mezi domky a pak vyjeli do prudkého kopce, který naše auto již skoro nezvládalo. Raději jsme vystoupili a nechali Vlášku jet samotného. Tam byla další vesnička

s malou mešitou. Viděli jsme u ní jámu, zřejmě něco jako Seatnův hrnec na pečení celé kozy či ovce. Po prudkých schodech jsme scházeli dolů na dno údolí. Bylo velmi kamenité s ohromnými balvany a teklo tu trochu vody.

Vlád'ovi se nechtělo scházet dolů, tak se vrátil k autu a my pokračovali na dno vádí. Nad námi se tyčily krásně osvětlené vysoké hory. Přešli jsme na druhou stranu, kde bylo koryto zavlažovacího kanálu – průzračná voda tekla v betonovém korytu. Viděli jsme přes údolí jít po této cestě kozy s pasákem, tak jsme tam vyrazili také. Místy to bylo docela dobrodružné, když se nám stavěly do cesty větve, pod námi strž 4 m a na druhé straně skála nahoru. Došli jsme až na úroveň horního brodu. Už jsme měli strach, jak kanál opustíme, ale našla jsem zkratku vedoucí dolů. U brodu Vlád'a nebyl, tak jsme vyběhli nahoru, ale tam nebyl také.

Vyrazili jsme ven z vádí, Jin mne a Mirku nechal na místě a šel sám. Našel Vlád'u u dalšího brodu, byl se ještě podívat do vesničky na protějším svahu. Naše hledání bylo způsobeno špatnou domluvou.

Cestou zpátky jsme se s Jinem vykoukali v moři, Mirka byla ještě nachcípána a Vlád'ovi se do vody nechtělo. Nebyly skoro vlny a přístup do moře byl kaménkový.

Kousek před Surem jsme si dali oběd, byla to docela žranice, posadili nás do separé pro rodiny. Venku se živily kozy odpadky, moc se mi líbilo, jak si ukusovaly kusy kartonového papíru.

Pak jsme jeli do Suru, chtěli jsme navštívit místní pevnost Sunaysilah, protože údajně stojí za to, je čtverhranná se čtyřmi bastiony, viděli jsme jí ze silnice, ale nevěděli jsme, jak se k ní dostat. Objížděli jsme to celé kolem dokola. Pevnost byla neprodyšně uzavřená, obehnaná zdmi s ostnatým drátem. Opravují jí totiž a možná, že zde pracují trestanci.

Pak jsme se jeli podívat do části města za mostem, který byl podobný tomu v San Franciscu. Je tam také malá pevnůstka, ale zavřená, a docela úzká spleť úzkých uliček, uprostřed jedné byla hromada písku, jiná byla hrozně hrbatá, tak nám chvíli trvalo, než jsme se propletli k zátocce a majáku na špičce, kde ústí do moře Surská zátoka.

Pak jsme se šli na druhé straně mostu podívat do výroby lodí. Dělají je tu tradičním způsobem již po staletí – lodě jsou plachetnice, mají vepředu čumák a vysokou zád'. Dělníci neměli nic proti tomu, abychom si to tam prohlédli. Byly tam dvě lodě již skoro dostavěné, několik člunů, které repasovali, a spousta materiálu. Na břehu se povalovalo několik lodí, zřejmě vyřazených, čekajících spíše likvidaci. Byl tam celkem bordel.

Mysleli jsme, že ještě eventuelně objedeme celou Surskou zátoku, což je 13 km, ale slunce zapadalo hrozně rychle, tak jsme proti muzeu lodí zastavili na vyhlídce a sledovali západ slunce, slunce zapadlo již v 17:45.

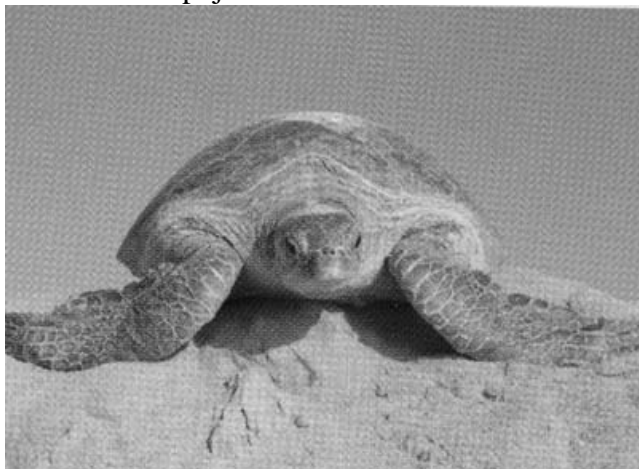
Na večer od 20:30 jsme měli přes internet zamluvené noční pozorování želv v rezervaci Ras al Jinz. Jeli jsme tam rovnou, protože na internetu psali, že prohlídky se konají po setmění, tak jsme mysleli, že by nás mohli vzít dříve, ale těch 20:30 byla první a asi jediná prohlídka.

Před prohlídkou jsme si prohlédli místní muzeum věnované mořským želvám – je jich 7 druhů, byly tam všechny popsány s obrázky, také tam byly jejich trasy, místa hnízdění a umělecké památky z želvoviny.

Do půl deváté se nic nedělo, nechtěli nás ani přihlásit. Začali až po 9. hodině, napřed měli jít zde ubytovaní hosté. Než jsme přišli na řadu s placením (3 RO/os.), bylo již 21:30. Potkali jsme tam Čechy, které jsme již předtím viděli v Ďáblově díře, a jednu Češku žijící v Dubaji.

Postupně vypouštěli skupiny do tmy směrem k moři. Vyšli jsme jako třetí skupina asi 30 lidí. Průvodce nám napřed podrobně vyprávěl o želvách, pak nás zavedl na pláž, kde bylo plno jam s vejci a stopy želv. Museli jsme počkat, až předchozí skupina opustila jednu želvu v díře, pak nám jí postupně ukázali, jak sedí v jámě a vyplivuje vajíčka, průvodce na ní svítil mobilem. Další skupina ještě koukala na jinou, my jsme stáli opodál a nic se nedělo, všichni byli disciplinovaní a v klidu čekali ve tmě. Kousek od nás někam lezla jedna želva, bylo však

tma jako v pytli, průvodce se na ní ani nepokusil posvítit. Pak jsme se vrátili k 1. želvě, která přestala snášet a zahrabávala je – plácala ploutvemi a házela písek docela daleko. Nedovedla jsem si představit, jak se dokáže z díry vyhrabat. Dost jí to vysilovalo a chvílemi odpočívala. Průvodci chcipl mobil a musel si půjčit čelovku.

Do hotelu jsme se vrátili krátce po 12. hodině. Cestou nás zastavila vojenská kontrola ozbrojená kulometry.

30.1.

Na programu bylo další vádí a to Khalid, které leží na opačné straně hor směrem od moře, při delší túře se k němu dá dojít přes hřeben od Tiwi. Jeli jsme na jih do města Kamil – zřejmě od Camelů, tedy velbloudů. Pak jsme jeli do Vádí Bani Khalid. Odbočuje se k němu z hlavní silnice po nové velice odvážně řešené silnici přes kopec – nahoru vede prudký stoupák a dolů stejné klesání, navíc tam ještě byly práce na silnici – teprve dokončovali odvodňovací systémy okolo silnice.

V městečku na počátku vádí mělo být infocentrum – byla to docela zajímavě řešená stavba postavená na vyvýšenině s pěkným výhledem, ale byla naprosto opuštěná, hlavně že k němu šla směrovka. Dojeli jsme k jezírkům do vádí. Bylo tam několik malých kluků s kolečky, která nabízeli k převozu. Říkali „taxi“, ale asi těžko by uvezli člověka, nakládali na kolečka věci, zejména domorodcům, kteří tam jezdí na pikniky a vezou si sebou i koberečky. Taky tam byl děda s oslem a ukazoval jeden dolar, asi by za tuto cenu osel odvezl člověka k jezírkům (nebo možná opět pouze věci). Vlád'a si chtěl osla nafilmovat a děda mu začal nadávat, proběhla česko-arabská zostřená konverzace.

Došli jsme k jezírkům sami, na počátku je celkem veliké jezero, ale má umělé přehrádky, nad ním jsou altány a nad schodišťovými stupni občerstvení. Dali jsme si kafe a pak šli dál, dle směrovek tam měla být jeskyně. Cesta byla dost divoká, po docela kluzkých kamenech se stupni. Tam jsou další jezírka mezi skalami, viděli jsme tam někoho se koupat, tak jsme neodolali a také se vykoupli, sice se psalo, že by se mělo koupat v kraťasech a tričku a ženské v oblečení, ale vlezli jsme tam pouze v plavkách. Tady dozadu již skoro žádní domorodci nechodí. Voda byla docela studená, proplavali jsme si krátkou trasu mezi skalami, ústilo to do širšího jezírka a pod ním byl malý vodopádek, kde se někteří nechávali masírovat. Ve spodních jezírkách se koupal jen jeden tlustý Němec a domácí mu to zřejmě neschvalovali. Pak jsme se vrátili k autu, Vlád'a si na dálku nafilmoval dědka s oslem, on to ani netušil.

Odjeli jsme pryč a stavili se dole pod kopcem v restauraci, byli tam zrovna Evropané z cestovky, tak jim to docela trvalo. Neměli ani výběr, pouze rýži a kuře nebo rybu. Byli dost drazí, kuře stálo 2 RO, ryba 2,5 RO.

Pak již jsme se vraceli zpět, ale vzali jsme to až k moři. Dostali jsme se do oblasti písčinych dun a skoro pouště, místy vál písek přes silnici. Směrem na jih byla pouze poušť. Dojeli jsme

do vesničky Asyrah, zajeli jsme v ní k moři, kde bylo na břehu plno loděk, a děti tam při odlivu sbíraly mezi řasami a kamením různé potvory, viděli jsme kluka, jak nesl chobotničku.

Jeli jsme podél pobřeží směrem na sever, doufali jsme, že se někde dostaneme k pláži, protože v této oblasti chodí klást želvy vejce. Všude však byly loďky nebo útesy. Když jsme dojeli k želví rezervaci, kde jsme byli včera, již se skoro stmívalo, tak jsme tam nezajížděli. Dočetli jsme se, že se tam přes den smí pouze na povolení, ale jestli ho dávají automaticky nebo se za něj něco platí, jsme nezjistili.

Cestou nás opět zastavila vojenská kontrola a přitom nás upozornili, že nám dnes končí platnost technické kontroly. Docela nás tím rozhodili. Dojeli jsme do hotelu a chtěli vyzkoumat, kde je zde půjčovna Europcaru, je však pouze v Muskatu nebo na jihu v Salalahu. Recepční však zavolal na policii a tam mu řekli, že to platí ještě jeden měsíc po termínu.

31.1.

Ráno jsme opustili Sur a vyjeli stejným směrem jako včera, jeli jsme směrem na Ibru. Kus za odbočkou na Vádí Khalid v Bidiyah jsme uhnuli do vesničky Mintirib, mělo tam být východiště do pouště a páteční trh s velbloudy. Pátek sice byl a trh jsme nakonec po ježdění městem našli, ale nebyla tam ani noha, jestli trh byl brzy ráno (bylo asi 10:30) nebo jestli to není pokaždé, aláh ví.

Před sebou jsme viděli jet karavanu velbloudů, asi 4 jezdci vedli vždy 2 až tři další velbloudy s bagáží, vypadalo to jako sbalené deky (vzorované červené). Dojeli jsme do místa, kde mělo být východiště do pouště, ale nebyla tam ani noha, jenom občas nějaká čtyřkolka uháněla do písku. Byl tam ukazatel na nějaký kemp v poušti asi 13 km. Na místě bylo několik velbloudů, někteří v ohradách. Na okolních dunách bylo vidět, jak některá auta jezdí opravdu krkolomně. Pak jsme zajeli ještě do sousední vesnice, která byla také na kraji pouště, ale tam již nebylo vůbec nic.

Další naše zastávka byla ve vesničce Al Vasil, ze které vedla asfaltka do pouště, skončila asi po 5 km. Cestou jsme viděli stádo koz schovaných pod obrovským stromem, z počátku okolo nás něco rostlo, ale ke konci již nebylo skoro nic.

Silnička končila u 3 domků, dál již vedla pouze prašnačka, zase tam byl někde v poušti kemp Vasil. Podnikli jsme malou procházku po dunách. Vylezli jsme na dva kopečky, na písku byly vlnky od větru, místy zvětralé kameny. Docela daleko bylo vidět písčné přesypy a vyjezděné cesty od čtyřkolek.

Pokračovali jsme dále a dojeli až do vesničky Mudayrib. V této vesničce je plno strážních věží a opevněných domů, nad vesnicí se tyčí ruiny hradu. Řada rodových věží byla v ruinách,

dojem zhoršoval dost děsný binec v ruinách. Vedle poměrně výstavných opravených domů byly ruiny. Prošli jsme si to a fotili a filmovali, ze shora od hradu byl pěkný pohled dolů.

Pak jsme se asi 40 km vrátili, protože jsme měli rezervovaný hotel Oriental Nights Resthouse. V Ibře ani někde poblíž totiž Vlád'a žádný hotel na internetu nenašel, i když dle mapy v Ibře byl a jeden jsme viděli v Al Quabil.

V hotelu sice měli i restauraci, ale měli již zavírat, tak jsme šli přes ulici do kaféshopu. Vlád'a si dal obligátní kuře s rýží, my kebaby v place. Když jsme se vraceli z večere, byl tam přes křižovatku docela slušný shluk lidí (tedy chlapů) okolo jednoho auta. Bylo skoro spadlé do odpadu pro kanalizaci, která byla velká jak jáma na slona a nebyla vůbec ohrazená. Chlapík chtěl zaparkovat u občerstvení a díry si nevšimnul. Pokoušeli se ho vytáhnout jiným autem na laně a měli docela štěstí, že lano neprasklo. Tahané auto poskočilo tak, že narazilo do toho tažného. Pikantní na tom bylo to, že v autě, i když docela dost hrozilo, že spadne do díry, zůstala sedět manželka řidiče i s dětmi.

Internet tu nebyl, stejně předchozí dny, i když jsme ho měli mít k dispozici, jsme s ním měli také problémy. Dostali jsme dva pokoje se spojovacími dveřmi, bez kuchyňky, nebyla tu ani varná konvice, museli jsme využít naší varnou spirálu.

1.2.

Přesouvali jsme se směrem na západ. Dojeli jsme do Ibry, na jejímž okraji jsou historická města v ruinách Al Munisifeh a Kanatar. Jsou to dvě opevněná města s ruinami hliněných domů i víceposchodových. Byly to dost ohromné budovy nacpané na sebe, zůstaly tam různé oblouky, výklenky a schodiště, stropy byly většinou propadlé, v celém areálu nebyla ani noha. Okolo ruin byly také kamenné zídky a mezi nimi políčka s nějakými bylinami a mezitím vedly zavlažovací kanály s proudící vodou. Nad městečky se na kopci tyčily 2 strážní věže. Chtělo by to, trochu se o to postarat, některé zdi držely spíše silou vůle a někde tam byl docela binec.

Prolezli jsme co šlo a pak ještě nakoukli do novější části Ibry, do níž vedla také brána.. Doptávali jsme se, kde je souq – trh. Byl v další vzdálenější části města, bylo to tak trochu vietnamské tržiště, skládající se z několika uliček s řadami krámků, před nimiž bylo kryté loubí, uprostřed areálu stála velká hala se zeleninovou tržnicí. Většinou v každé uličce byly krámky zaměřené stejně.

O kus dál jsme se naobědvali, opět nás zavedli do Familyroomu. Potřebovali jsme se přesunout do Nizwy. Nevedla tam přímá silnice, zvolili jsme variantu, že se vrátíme z Ibry kousek zpět a odbočíme na Nizwu. Jeli jsme, cestou byla pouze 1 odbočka a vůbec nebyla značená. Netroufli jsme si jet úplně neznámým směrem.

Jeli jsme tedy směrem na Muskat, kde měly být další dvě možnosti propojení, ale ať jsem sledovala sebevíc, tak opět nebyly žádné ukazatele. Silnice byla ve výstavbě, předělávají ji na dálnici. Okolo byly vysoké rozeklané kopce. Nakonec to dopadlo tak, že jsme jeli až do Lizughu a pak uhnuli na Sumayil. Jediná směrovka, která tam byla, byla hnědá značka na Castle Sumayil. Projížděli jsme krásným vádím – bylo dost zelené s palmami, v korytě řeky i něco teklo, na kopcích stály hrady, okolo vysoké hory. Dojeli jsme až na konec silnice a opět žádné značení, někde tu měla vést dálnice, ale kudy na ní? Vyjeli jsme směrem na jih a pak dálnici uviděli a po chvíli na ní mohli najet.

Jeli jsme směrem na Birkat. Měla tam být otevřená pevnost Al Mawz, ale když jsme k ní dojeli, bylo na ní napsáno, že je dočasně uzavřena. Otravovalo nás tam několik obejdů se čtyřkolkami a nabízeli nám svezení do hor. Kousek jsme tím směrem jeli stíhání jedním obejdou, byla tam závora a vjezd pouze na povolení. Co tam bylo, nevíme. Stejně by bylo nesmyslné jet tam s končícím dnem.

Dojeli jsme do Nizwy, která byla celá rozkopaná. Trochu jsme tam bloudili, měla jsem improvizovanou mapičku příjezdu k hotelu, podle ní jsem zahrnula správně, ale ujeli jsme kus

a vypadalo to, že už jsme za městem. Vláďa s Jinem mne přesvědčili, že vlastně už nejsme v Nizwě, že to musí být směrem do centra. Tak jsme tam jeli, přes hlavní rozkopanou křižovatku byly šílené zácpy. Jelikož jsme projeli městem a nenašli nic, Vláďa si zastavil taxík a chtěl, aby nás dovedl k hotelu Al Karm. Bylo to tam, kde jsme již byli, ale pouze o kousek dál. Jen hlavní kruhový objezd nešel projet rovně a museli jsme jet až k dálnici, na ní se otočit a jet zpět. Za to taxikář dostal 3 RO.

V hotelu jsme měli opět apartmán se dvěma ložnicemi, obývacím a malou kuchyňkou (za 50 RO za noc) Kuchyňka byla kompletně vybavena i nádobím a pánvičkami. Neměli jsme nic k večeři, tak jsme vyrazili k obchodáku Lulu u hlavního kruháče. Koupili jsme si tam čerstvé ryby na zítřek a k večeři jsme si dali jídlo v arabském fast foodu – tedy gyros v placce.

V hotelu nás zaskočili, nešlo zaplatit kartou Master, ale pouze Visa, Vláďa si tedy vyměnil v obchodáku peníze a zaplatil hotově. Byl tu internet, ale skype nefungoval. Je tu zřejmě nějak blokovaný, až na své další cestě jsme zjistili, že je to špatnou instalací a dá se to přeinstalovat.

2.2.

Celý den jsme měli plánované putování po okolí, večer jsme se měli vrátit do stejného hotelu.

Napřed jsme jeli do historické vesničky Misfat u Al Hamry. Nevěděli jsme, zda tam budeme moci vyjet, leží na úpatí pohoří Hajar u hlubokého vádí. Vedla tam perfektní asfatka se serpenými. Vesnicí vede třemi barevnými pruhy značená turistická stezka. Procházelo se různými průchody, kudy bychom se bez značky asi neodvážili jít. Většina domů je opuštěných a chátrají, sem tam je některý opravený. Na konci vesnice byly veřejné umyvárny – pro ženy byla oddělená, procházelo se malou místností, kde byla převlékárna a sušárna s rohožemi, do umyvárny se vlezlo po pár schodech k malému vodopádku. Pro pány bylo otevřené volné koryto. Na trase nás nenápadně sledoval nějaký domorodec, abychom tam asi něco neprováděli. Chtěla jsem fotit jednoho dědka, ale ten hned ukazoval peníze, tak jsem řekla: „trhni si“.

Vylezli jsme nahoru k ruinám pevnosti dosti krkolomnou kozí stezkou. Potkali jsme tam známé Čechy a porovnávali s nimi své trasy. Dohadovali se, zda by zde bylo možné přejet hory, asi je tam pouze prašnačka. Ne příliš daleko odtud byla vesnička Balad Sayd, ke které jsme chtěli jet z druhé strany hor, ona je však na této straně. Možná by se do ní odtud dalo dostat, mělo to být jen asi 5 km. Sjeli jsme dolů do Al Hamry a tam se naobědvali, dali jsme si obligátní kuře s rýží.

Pak jsme jeli k ománskému Grand kaňonu. Je pod nejvyšší ománskou horou Jebel Shams, která má 3.050 m.n.m., vede na ní až na vrchol prašnačka, ale je určená pouze pro čtyřkolky. Stoupali jsme nahoru krásnou serpentýnovou silničkou. Stoupání mělo být asi 30 km, projeli jsme asi 20, ale začala prašnačka. Zastavili jsme a hned nám nabízel služby chlap se čtyřkolkou, že nás odveze nahoru za 20 RO (tedy asi 1000 Kč). Taková cena nám připadala hodně vysoká, asi by býval slevil, ale rozhodli jsme se, že to zkusíme sami. Silnička byla místy docela prudká, ale povrch poměrně rovný a tvrdý. Byl tam akorát na jednom úseku prudký sešup dolů, kde jsme si říkali, že by mohl být při návratu problém. Ujeli jsme asi 5 km, nahoru na horu Jebel Shams pokračovala prašnačka, odbočka ke kaňonu byla asfaltová. Takže bylo dobře, že jsme odolali lákání čtyřkolkáře.

U vyhlídky na kaňon stálo asi 10 čtyřkolek s německým zájezdem. Všichni měli vyfasované balíčky s jídlem a obědvali. Kaňon je vskutku impozantní, má hloubku skoro 1000 m. Popojeli jsme ještě o 1 km dále, kde byl rezort – měli tam chatičky, čtvercové plátěné stany a velké gemy, byl tam i bazén, ale s hodně studenou vodou. Hned za námi přijeli zase Němci a všichni se vrhnuli na záchod. Nic jiného jim neumožnili, po chvíli odjeli. Mezitím přijeli známí Češi, takže jediná neterénní auta, která se sem vydala, byla obsazená Čechy. Oni tam

chtěli přenocovat, zaplatili 4 RO za osobu za spaní ve vlastním stanu, v půjčeném stanu by to stálo asi stejně jako hotel. Ještě jsme se prošli k nejvyššímu bodu, kde se pásly dlouhosrsté kozy. Měli jsme z internetu staženou mapičku kaňonu, ale neodpovídalo to skutečnosti - měla tam vést cesta k nějaké zaniklé vesnici, ale nebyla tam. Taky přístup odzdola byl jiný než na mapce, musela se totiž překročit řeka brodem, tak jsme se tam nemohli dostat.

Sjížděli jsme dolů, stahovaly se mraky a říkali jsme si, že po dešti by to na prašnačce asi bylo maso.

Cestou zpět na hotel jsme se ještě stavili v zaniklé vesnici Tanuf. Jsou to opuštěné hliněné domy ve větším či menším stádiu rozpadu. Zaznamenali jsme jakýs takýs pokus o opravy či vyčištění jednotlivých objektů od nánosů rozpadlého bláta. Po vhodných opravách by to mohla být významná turistická atrakce.

V Nizwě jsme se ještě těsně před setměním stavili v historickém centru města. Je tam pevnost, velká mešita a hradbami obehnaný souq. V rychlosti jsme to prošli, již většinou zavírali. Ve středu stála velká hala se zeleninou, velká část byla věnována keramické výrobě – měli tam hlavně hodně džbánů a kadidelnic.

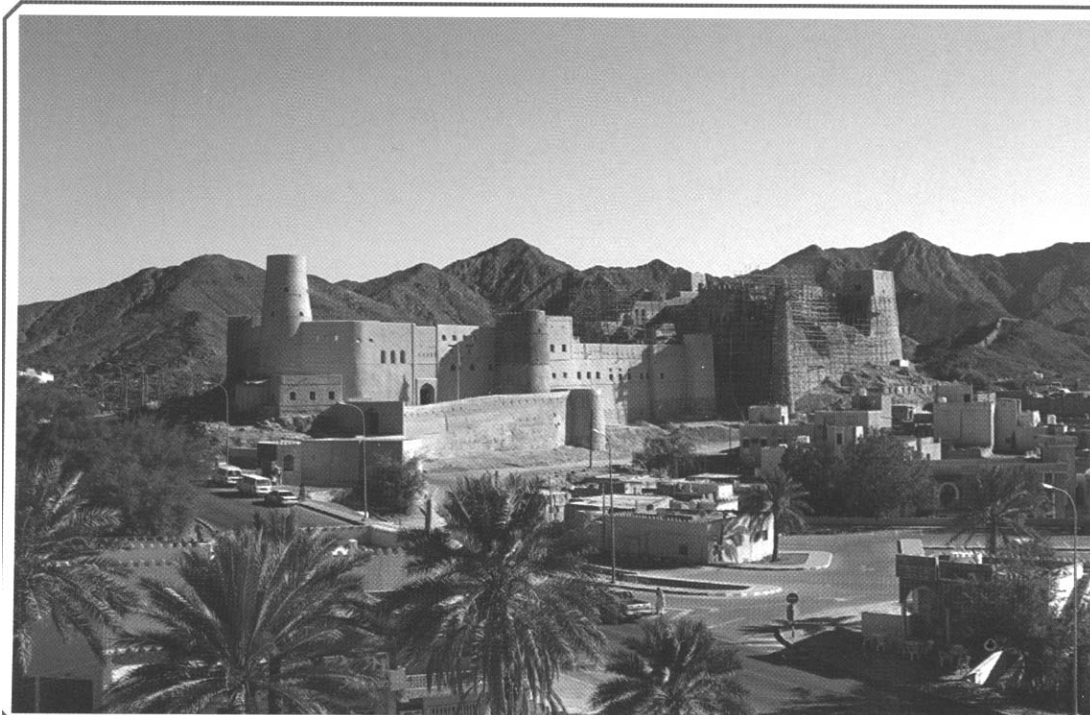
Večer jsme na pánvičce upekli včera koupené a naložené ryby. Bylo to mnohem lepší, než když si to člověk dá v hospodě.

3.2.

Již jsme měli opustit vnitrozemí a vrátit se zpět k moři. Ráno jsme se ještě chtěli stavit na trhu. Nepospíchají však s jeho otevřením, v 9 hodin teprve začínali.

Mešita byla dopoledne přístupná veřejnosti, tak jsme do ní samozřejmě patričně oblečeny nakoukli a dostali jsme anglické brožury oslavující islám. Na trhu teprve otevírali, ptala jsem se na nějaké ceny, bylo to dost drahé, tak jsem nic nekoupila.

Pak jsme popojeli do Bahly. Je zde ohromná pevnost zapsaná na seznamu památek Unesco. V průvodci je její obrázek, když byla ještě částečně pobořena, nyní (od r. 2012) je rekonstruovaná. Zaplatili jsme vstupné 0,5 RO za jednoho a mohli si jí celou prohlédnout. Všechny místnosti byly prázdné, nebylo jasné k jakým účelům sloužily, asi nedodrželi moc dobře skutečný vzhled pevnosti, některými prostorami se nedalo procházet, schody vedly nikam, systém rekonstrukce byl trochu divný. Stěny byly oplácány maltou smíchanou se slámou, podlahy byly betonové. Skoro nikdo tam nebyl.

Pak jsme se stavili u hradu Jabrin, který byl asi o 5 km dále. Vzhledem k tomu, že jsme měli mít před sebou dlouhou cestu, tak jsme si jí pouze prohlédli zvenku a nešli jsme do ní, i když měla být zařízena a vypadala autentičtěji.

Z Bahly do Ibri byl postaven kus dálnice, v mapě jsme jí zakreslenou neměli. Další část byla rozestavěná a asi bude brzy dokončená. Z města Ibri směrem k moři kupodivu byla také dálnice a to fungl nová a to tak, že na ní ani nebyly žádné směrovky, tak jsme odbočku na Khudal napřed přešli a museli se krátce vracet (naštěstí na dálnici měli kruháč).

V Ibri jsme se stavili na oběd a přímo před restaurací si prohlíželi prodej koz a ovcí. Prodávali je přímo z dodávek nebo nákladňáků. Jedna prodavačka byla oblečená v petitovém hábitu s maskou. Kůzle stálo 40 RO, což se nám zdálo docela dost.

Dál již silnice byla obyčejná, ale jezdilo se na ní rychle, Vláďa překračoval povolenou rychlost (90 – 100) a přesto nás řada aut předjížděla. Za městem Yangul začala silnice stoupat do hor. Jelikož bylo celkem brzy, zabočili jsme do jednoho údolí Vádí Hareen a kousek se jím projeli. Byla tam celkem malebná vesnička, byl z ní pohled na hluboké údolí se stupňovitými políčky, centrem byla samozřejmě mešita. Místní děti se s námi fotily, vůči chlapům byly velice nedůvěřivé, ale se mnou se fotit chtěly.

Přes hory vede celkem nová silnice, jsou na ní úžasné výhledy do údolí a hory. Další úsek cesty byl také zajímavý – několikrát jsme projížděli vodou, poslední přejezd byl dost hluboký a stříkali jsme pěkně okolo. Vláďa to jel celkem 3 x, dvakrát tam a jednou zpátky pro filmaře, protože jen tak přejít se to nedalo.

Dojeli jsme do Soharu a celkem bez problémů našli náš objednaný hotel Atlas. Jen to tam bylo zase rozkopané, tak se nedalo zabočit, kde jsme potřebovali. Hotel byl dvoupatrový rezort ve dvorním traktu za vyššími obytnými budovami. Měli jsme apartmán ohromných rozměrů, skoro bychom zde potřebovali směrovky.

4.2.

Ráno jsme se sbalili a jeli se podívat k moři. Přímo na břehu na konci pobřežní promenády je ohromný fischmarket. Byl mnohem lepší než ten v Mutrahu. Byla to ohromná celkem výstavná budova s prohnutou střechou se zvednutými okraji, uvnitř byly na zdi obrazy různých zde žijících druhů ryb, fotografie rybářů při rybolovu. Na pultech tam prodávali plno druhů ryb, probíhala tam dražba ohromného žraloka. Velké ryby přímo na místě porcovali. Vůbec to tam nebylo cítit.

Popojeli jsme do centra města, k pevnosti, viděli jsme, že tržnice je zavřená, pevnost byla v rekonstrukci, až později jsme zjistili, že tam má být ještě druhá pevnost – Bílá, v níž je muzeum, ale tu jsme neviděli. Pobřežní promenáda nemá jediný přístup k moři, je tam kamenné zábradlí, rybáři tam mají pro výlez občas žebřík. Měli tam nataženou srolovanou síť a do ní se chytali krabi, kteří se snažili dojít k moři. Malé děti je sbíraly. Byl docela výrazný odliv. O kus dál jsme se dostali k moři i my. Zeď byla ukončena, tak byl na pláž volný přístup. Krabi se před námi velkou rychlostí schovávali do děr, nasbírali jsme řadu mušlí a zajímavých kamenů.

Opustili jsme Sohar a jeli do Barky. Češi, které jsme vícekrát potkali, nám říkali, že tam jedou, že je zde potápěčské středisko. Nic takového jsme však nenašli. K obědu jsme si dali kousky masa s rýží, účtovali nám 6 RO, když jsem řekla, že je to moc, slevili o 500 baisa. Vedle restaurace jsme pozorovali přes sklo krejčího, který šil místní chlapské hábity (košile až na paty), vešli jsme k němu i přímo do krámků.

U moře byl svinčík, nijak se nám tam nelíbilo. Jeli jsme směrem na Muskat, byly tam samé vesničky, moře bylo někde pryč a nedalo se k němu. Pak tam byla nějaká elektrárna a kus rozestavěné dálnice. Druhý pokus dostat se k moři jsme učinili za Seebem, odkud měla vést pobřežní silnice do Muskatu, ale místo toho nás to zavedlo k dálnici, tak jsme na ní najeli. Objednaný hotel Al Shiraa jsme měli v části Ghubrah, poměrně blízko u letiště.

Večer jsme jeli na druhou část Muskatského festivalu do Ameratu. Kde to je, jsme zjistili už před týdnem, bylo to směrem na Sur. V tomto areálu měla být tradiční vesnice, vstup byl volný, v 17 hodin tu nebylo ani moc aut. V zadní části areálu byly kaširované hradby a mezi nimi lidé předváděli tradiční práce (resp. předstírali). Pak v hlavním prostoru začalo hemžení a promenovalo se tam několik skupin tanečnicků, kteří postupně defilovali dovnitř. Po stranách byly vyvýšené tribuny – chlapi seděli na jedné straně, ženy na druhé. My se motali mezi nimi a fotili a filmovali – rybáři tam jakoby pořád tahali sítě, předváděly se tam ozdobené holčičky, chodili tam vojáci se šavlemi a zkříženými pásy, černoši s ohromnými bubny v modrých sukních a muži se zahnutými hůlkami. Mezi tím pobíhaly děti se starými hračkami – s autíčkem z plechovky, kolem na tyči a ženy s oteplí na hlavě, Okolo se chystaly kamery (i na jeřábu) a režisér rozdával rozkazy, chystal se tam přímý přenos do televize. Pak to začalo ještě jednou na ostro. Možná jsme byli v místní televizi O kus dál byly krámky s domácími produkty, koupili jsme si kaditelnici, zkoušela jsem si beduínskou masku, ale chtěli za ní 5 RO, tak jí mám pouze na fotce. U stánků s jídlem jsme si koupili placky, které ženy vyráběly přímo na místě s vajíček.

V areálu také probíhala světelná šou, potkali jsme skupinu Peruánců, kteří zde měli asi také vystupovat. Nějací artisté tam z veliké výšky skákali do malého bazénu.

Vrátili jsme se zpět do hotelu.

5.2.

Ráno jsme vše sbalili do kufrů a odjeli na letiště, byli jsme tam docela brzy. Letiště není nijak velké, tak vrácení auta a přesun k odletům netrval nijak dlouho. Po Ománu jsme najezdili něco přes 3200 km. Do odletové haly se všemi zavazadly se muselo projít rentgenem.

V 9:55 byl boarding, v 10:55 odlet, vezli nás na plochu, cestou stihli akorát rozdat občerstvení (tousty) a kafe.

Nad Dubají jsme trochu kroužili, asi nebylo volno. Dubajské letiště je bludiště. Na výdej bagáže se jelo vláčkem bez řidiče. Pak probíhala pasová kontrola, báli jsme se, že nám vezmou pasy, šly takové zvěsti, že je berou ženám, naštěstí tomu tak nebylo. Měli jsme přes internet zařízené tranzitní vízum na 96 hodin, stálo nás asi 1000 Kč, bylo to tak levnější. Za měsíc po naší návštěvě byla víza do Emirátů zrušena.

Auto jsme měli půjčené opět od Europcaru. Byla to Mazda, měli jsme původně objednané pouze malé autíčko, ale dali nám za stejnou cenu podobné, jako jsme měli v Ománu.

Vyrazili jsme rovnou na hotel, byla to docela divočina, první dojem bylo zděšení, jak odtud vyjedeme. Pak jsem se však dobře zorientovala a perfektně nanavigovala do hotelu Viktoria, který byl položený mezi Dubají a Sharjahem jen asi 15 minut od letiště.

Hotel měl na střeše malý bazén, zašli jsme si zaplavat, byla tam docela zima a voda byla studená. Byl tam odtud pěkný výhled na město. Nejbliže byly hlavně střechy se satelity, v dále byly vidět mrakodrapy.

Cca v 16 hodin jsme vyrazili do města. Na hlavní třídě Sheikh Zeyed jsou největší mrakodrapy, bohužel bylo trochu mlhavo. Mrakodrapy tam vyrostly až v posledním desetiletí, ulice končila v podstatě poušti. Vláďa se snažil otočit do protisměru, uhnul a objeli jsme celkem složitě blok, a pak stejně sjeli na odbočku na Jumeirah, odtud byl parádní pohled na řadu mrakodrapů.

Pak jsme přijeli na třídu Jumeira a ještě kousek k moři na Jumeira Beach, je to docela pěkná písčitá pláž. Protože už bylo skoro 5 hodin, nikdo tam nebyl. Uprostřed zasahovalo do moře molo, z něhož byl výhled na mrakodrapy.

Jeli jsme Jumeirou na sever, hledali jsme hotel Al Arab, protože jsme nevěděli, kde je. Dojeli jsme k Veliké mešitě. Arab byl asi 10 km směrem na jih, tam již jsou skoro samé nízké budovy, projížděli jsme čtvrtí, kde byly samé budovy zaměřené na medicínu, krásu a zdraví. Bur al Arab leží na umělém ostrově a má podobu plachetnice, nahoře je na něm tenisový kurt vystrčený do prostoru, ani se k němu nedalo zajet, je to totiž za závorou, tak jsme se na něj dívali z nábřeží, kde byla také pláž, a již se stmívalo. Vedle byl další parabolický hotel, krásně modře osvětlený.

Zpět jsme se vraceli mimo dálnici, abychom mohli nakoupit a najíst se. Zastavili jsme se u občerstvení, jídla stála asi 20 – 25 dirhamů (dirham je asi 5,50 Kč), bylo to dost podobné jako v Ománu. Dostali jsme s jídlem i polévku a zeleninový salát. Vláda si dal klasiku - kuře mandí a já něco extra – Tika (nějaká zelenina), zklamali mne, protože to bylo s hranolky, které nebyly na obrázku nakreslené.

Hned vedle byl ohromný obchodák, tak jsme v něm nakoupili. Pivo a alkohol zde také v běžném krámkě nevedou. Celkem v pohodě jsme se vrátili do hotelu, jede se to celé po dálnici.

6.2.

Ráno jsme vyrazili na průzkum severních emirátů.

Jeli jsme do Ras al Khaimah. Měli jsme jen bídnou starou mapu, na které byla kreslená pouze 1 silnice č. 11, ale ve skutečnosti jich bylo několik – směrovky nás odvedly stranou, abychom se vyhnuli Sharjahu a Ajmanu. Pak najednou dálnice skončila a my zajeli do univerzitního města, byly v něm výstavné paláce za tepanými ploty, všude bylo plno upravené zeleně. Jeli jsme dálnicí 611 a ocitli se uprostřed pouště, ale zhruba směr jsme zachovávali. Po 11 nesmějí jezdit kamiony, tak tady jich bylo požehnaně, ale nesmějí předjíždět a opravdu to dodržují.

Chtěli jsme původně jet do vesnice Al Jaziera (byla to jen náhodná podobnost s arabskou televizní stanicí?), ale přijeli jsme až skoro k městu Ras al Kheimah. Je to menší město, trochu zanedbané, nejsou v něm žádné vysoké mrakodrapy. Někde tu měla být tradiční výrobní lodí, ale nenašli jsme jí. U zálivu byl rybí trh a kotviště lodí.

Jeli jsme do Al Jazeiry, kde mělo být staré opuštěné rybářské městečko, nové je postaveno o kus dál. Budovy měly být historické, ale viděli jsme tam ve zdech tvárnice, moc historicky to nevypadalo. Nad ruinami vyčnívaly 3 mešity s poškozeným zábradlím u minaretů (1 byla opravená), mezi ruinami byly 2 objekty obydlené – u jednoho visela vlajka UAE a napsáno zákaz fotografování, ke druhému vedla cesta ohraničená řadami na bílo natřených kamenů.

Kousek vedle ruin stál ohromný zřejmě rekreační komplex, mezi objekty byly krásné trávníky a stromy, okolo byla pustina, směrem k moři vedla vysoká zeď jen s úzkým průchodem. Vedle komplexu byla zátoka s kotvištěm pro motorové čluny event. plachetnice. Tady tedy musí být dovolená. Cestou jsme takových komplexů viděli několik.

Vraceli jsme se po silnici č. 11, jeli přes Ajman a Sharjah, provoz byl pěkně hustý. Jeli jsme rovnou do starého centra města do Bastakiye. Trvalo nám to pěkně dlouho. V Bastakii má být Heritage Village a Diving Village (ta byla zavřená). Byly to domečky trochu ve stylu starých domků, ale spíše to byly prodejny suvenýrů a skoro vše bylo zavřené. Před rybářskou vesnicí byly makety člunů. Vše je to rozložené na břehu kanálu, resp. Dubai creeku (tedy potoku), ale je to vlastně hluboká mořská zátoka. Po břehu šla široká promenáda, tato část města je pro auta uzavřená a parkuje se po obvodu. Parkování bylo na parkovací hodiny, ale od 13 do 16 hodin to bylo zadarmo. Na nábřeží jsou také nějaká muzea, v jednom bylo na nádvoří připraveno hlediště s jevištěm.

Kanál brázdily různé lodě – historické nákladní čluny, žlutá loď vypadající jako autobus. Došli jsme až k přístavišti lodí (předtím jsme si dali oběd v boční uličce) a svezli se na druhou stranu k tržnici za 1 dirham. Tržnice je složena z úzkých uliček, každá je na něco zaměřena, šli jsme jednou s kořením a jeden prodavač dokázal vyjmenovat vše co prodával česky. Jen o koření, o kterém jsem si myslela, že je šafrán (alespoň s tím ho přivezl Honza z Gruzie), tvrdil, že je to Sunflower, tedy slunečnice. Koupili jsme Vaškovi triko a usmlouvali cenu na 30 Dir.

Lodí jsme se museli vrátit na druhý břeh, naštěstí zde jezdí jedna za druhou. Docela se ochladilo, a od moře silně foukalo. Popojeli jsme kousek podél kanálu – stály tam historické lodě a ve vodě se zrcadlily lesklé prosklené mrakodrapy. Již se pomalu stmívalo. Do hotelu jsme se vraceli v šílené zácpě, po dálnici jsme jeli krokem. Sice tu mají dálnice, ale když se dvě (z toho jedna s pěti pruhy) křížily pomocí semaforů, není divu, že se to ucpávalo.

Pobyli jsme chvíli na hotelu a pak vyrazili do Sharjahu, měli jsme to v podstatě kousek, ale jeli jsme to opět krokem. Ucpávaly se zejména sjíždě. Sharjah je supermoderní velkoměsto s mrakodrapy, ale zřejmě na rozdíl od Dubaje, kde jsou hlavně administrativní budovy, se v něm bydlí. Proto se v podvečer všichni přesouvají z Dubaje do Sharjahu.

V Sharjahu je také zátoka, na níž každý večer pouštějí (jednou za půl hodiny) fontánu s hudbou a osvětlením. Dalo nám hroznou práci u fontány zaparkovat, jeli jsme tam a zpátky a až na podruhé našli volné šikmé stání. U zátoky je parčík s palmami a hospůdkami, uprostřed je osvětlená malá fontána a mešita. Na ní zrovna probíhala světelná šou, mešita měnila barvy, duhově se měnily a mihotaly. Mělo to tam být pouze 1 týden a dnešek byl první den, bylo to uváděno jako světelný festival

Fontána je rovně postavená, asi 100 m dlouhá, jednotlivé trysky mění výšku a barvu, občas se otáčejí, vše je doprovázeno hudbou.

Pak jsme odjížděli pryč a opět si odjeli kousek v zácpě, nedalo se totiž odbočit na přípojku k dálnici a museli jsme jet kousek v protisměru a otočit se, to dopravu hrozně zdržuje. Vrátili jsme se do hotelu až o půl jedenácté.

7.2.

Dnešní den jsme měli celý vyhrazený Dubaji. Mysleli jsme, že využijeme místní metro a budeme po městě jezdit s ním, ale dojeli jsme ke stanici a zjistili, že metro nejedí, jestli je to tak každý pátek nebo to byl nějaký mimořádný případ jsme nezjistili, nic tam nepsali.

Tak jsme jeli autem, provoz byl mnohem mírnější, jelo se dobře. Na mrakodrapové třídě šejka Zayeda jsme dvakrát zastavili na focení, pak jsme se posunuli k Burj Khalifa, což je nejvyšší budova na světě s výškou 828 m. Měli jsme tam rezervovanou prohlídku přes internet a kartou zaplacené vstupné. Takhle to bylo výrazně levnější, zaplatili jsme asi 700 Kč, jinak by to bylo dvakrát tak drahé. Přístup do mrakodrapu je přes obchodák Mal, parkování je pod ním. Byl tam docela nářesk, na celý den bylo vyprodáno.

Museli jsme projít přes rentgen a postupně se posouvali k výtahům. Před výtahy stál bavič, který nám rádoby vtipně vykládal podrobné údaje o stavbě. Vyjeli jsme na plošinu ve výšce 442 m ve 124. patře, tedy asi v polovině budovy, která se nahoru zužuje do špičky. Jedna plošina byla otevřená se skly po obvodě, byly tam však vynechané mezery mezi skly, aby se dalo fotit. Mohli jsme obejít celý kruh, ale zbývající část již byla v budově a plně zasklená. Byl perfektní pohled na všechny strany, mohlo se dívat dalekohledy, měli tam i pohledy, kdyby byla špatná viditelnost, nebo pohled za tmy či v historii (i když pouze pár let starou, kdy tam byla poušť). Stavba Khalify byla započata až v roce 2004.

Sjeli jsme dolů a prošli se po obchodáku. – je v něm ohromné akvárium, je vidět i z chodby, kluziště na bruslení, vodopád, na kterém jsou plastiky skokanů. Také je tam lyžařský svah, ale ten jsme neviděli, platí se tam dost vysoké vstupné a je úplně jedno, jestli chce člověk jít jen na kukačku či jde lyžovat.

Vylezli jsme ven, kde byla tvarovaná jezírka se zábradlíčky, sezení se slunečníky, budova tržnice za můstkem přes jezírko a vyhlídka na Khalífu a další budovy.

Poté jsme jeli k umělému ostrovu Palm Jumeirah. Zastavili jsme se v hospůdce, kde měli napsáno Traditional Food a dali si klasiku - kuře (resp. Vláďa skopové) s ochucenou rýží zřejmě Mandi nebo Briani. Po chvíli vešel jeden pár a mluvil česky, velká náhoda v tak zastrčené hospůdce.. Byli tu na dovolené u známých a bydleli nedaleko. Docela je zaujalo vyprávění o našem cestování po Ománu.

Dojeli jsme k Palmě, jezdí na ní monorail. Parkoviště bylo zadarmo, ale zřejmě dočasně, protože je to tam rozestavěné. Koupili jsme si zpáteční jízdenku na Palmu za 25 dirh. Rail jezdí dost často, jede nad ostrovem středem, tak z něho je docela vyhlídka. Některé listy taky ještě nejsou dostavěné. Dojeli jsme na konec, kde stojí hotel Imperial a aquapark. V podstatě se tam nedá nikam dostat, do hotelu ani jeho zahrady nikoho nepustí, zbytek zabírá aquapark.

Monorail by měl cestou stavět, ale ve středu palmy je rozestavěná stanice a vlak jede nad dírou se základy. Celkově jsme však byli zklamáni.

Chvíli jsme se stavili na pláži u Bur el Arab, kde jsem se chvíli vykoukala a poskákala si ve vlnách. Kromě mě tam bylo v dálce jen pár surfařů. Ostatní se namáčeli maximálně po kotníky.

Pak jsme jeli do Madinatu Jumeirah, o kterém v průvodci píší v superlativech, že je to historická pohádková Arábie. Jsou tam postavené stavby ve starém stylu, v nich jsou suvenýrové obchůdky, okolo proudí kanál, po kterém za hříšné peníze jezdí lodičky, jsou tam restaurace nad vodou a brány. Proudily tam davy turistů, cestovky je tam vozí a prohánějí je tam za průvodcem s deštníkem nebo jiným poznávacím znamením a ani se nemohu na nic podívat. Bylo u toho podzemní parkoviště zadarmo, ale docela beznadějně plné, každý musel čekat, až někdo odjede. Nákupní náladu jsme neměli, tak jsme to tam opustili celkem rychle.

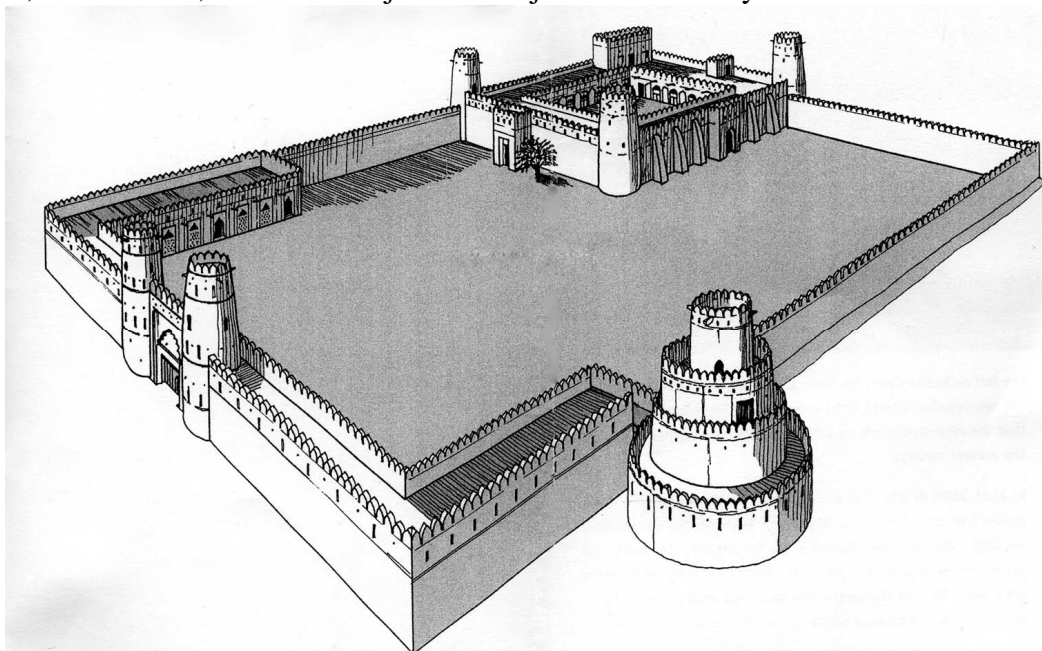
Do hotelu jsme se vraceli již za tmy.

8.2.

Obrazili jsme velký okruh po dalších městech. Jeli jsme do Al Ainu, asi 100 km jihovýchodním směrem. Kus za Dubají (asi 20 km) je při dálnici závodíště velbloudů, chvíli jsme pozorovali, jak tam poklusávali řady jezdců s dalšími velbloudy zakrytými barevnými dekami. V naší mapě jsme měli závodíště nakreslené kousek za Bur Khalifou, ale zřejmě muselo ustoupit mrakodrapům. Předchozí den jsme ho tam marně hledali.

Do Al Ainu vede dálnice celá obrostlá křovím, které zde pečlivě zalévají (hadicemi), aby jim písek z okolní pouště moc nefoukal do vozovky. Před Al Ainem má být Hill park v němž mají být zbytky starověké stavby 3.000 let staré, měli však zavřeno, měli otevírat až po obědě.

Pak jsme se stavili v pevnosti Jahili Fort, byla vystavěna až ke konci 19. století, je v ní infocentrum, je zadarmo a dá se celá prolézt. Získali jsme tam mapičku s místními pamětihodnotami, ale bohužel pouze v arabštině. Informátor nám označil velbloudí trh a další pamětihodnosti. Připadalo mi to jednoduché, jeli jsme, ale mapa mi nějak neodpovídala, pak jsme se úplně zamotali, ptali jsme se 2x, ale neuměli ani slovo anglicky, až pak jeden chlapík popsal Vlád'ovi přesně trasu. Já však stále chtěla jet podle mapy. Když váhal na kruhovém objezdu, kam zabočit, málem nás sejmulo auto jedoucí strašně rychle.

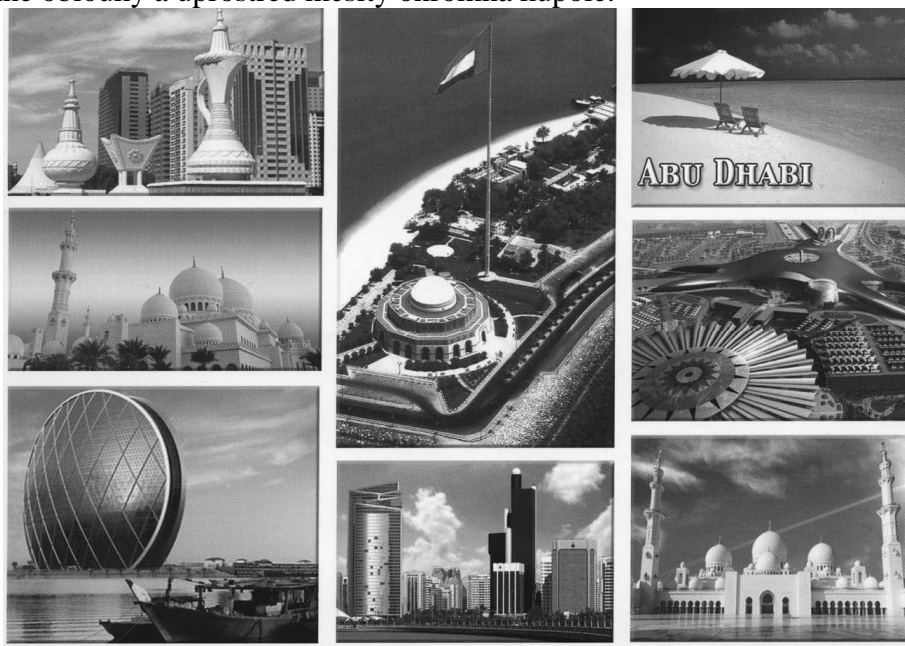
Pak jsem se konečně zorientovala, mapa byla totiž převrácená, měla vršek na jihu, pak už jsme dojeli k trhu bezpečně, ale ztratili jsme dost času blouděním a různými otočkami. Al Ain je pěkné město se spoustou zeleně a pravidelnou sítí širokých ulic, nejsou zde žádné

mrakodrapy. Na kraji města byly vidět hranice s Ománem, mají je zadrátované, jak u nás za nejtuzšího socialismu.

Velbloudí trh je za velkým obchodákem Carefour směrem na Mazyad na ománských hranicích. Prodávali tam všechna možná zvířata – kozy, ovce, krávy a hlavně velbloudy. Velbloudáři byli vyčůraní a lákali nás za bakšiš na čerstvě narozené mládě, uměli jsme si ho najít sami, nic nedostali.

Velbloudi byli v částečně zastřešených ohradách, mezi byly široké ulice, kterými kroužili v autech potencionální kupci, někteří si jednotlivé kusy nechali ukazovat podrobněji. Viděli jsme jak zvířata nakládají na nákladák. Prostě hrozně řvoucího velblouda popadli a v asi 6 lidech hodili na korbu, tam mu jeden hned svázal nohy, aby nemohl vstát, pak ho překlátil do sedící polohy.

Po poledni jsme odjeli z Al Ainu do Abu Dhabí, což je nejbohatší a největší z Emirátů. Al Ain je součástí emirátu Abu Dhabí. Cestou jsme se chtěli stavit někde na jídle, ale měli jsme smůlu, na dálnici nic nebylo. Abu Dhabí leží opět u moře na ostrově. Cesta z Al Ainu po dálnici nám trvala něco přes hodinu. Jako první jsme navštívili Velkou mešitu sultána Zayeda. Je to asi největší mešita na světě, vejde se do ní 40000 poutníků, je v ní 1000 sloupů a je sněhobílá. Uprostřed je veliké prostranství obklopené sloupovými galeriemi a má 4 stometrové minarety. Mohou do ní i nevěřící, ale řádně oblečení, což jsme byli. Řada turistů tam chodila v černých pláštěnkách s kapucou – zřejmě je tam půjčovali, ale jestli za peníze či zadarmo jsme nezjišťovali. Parkovali jsme v podzemním parkovišti a výtahem vyjeli rovnou na prostranství u mešity. Prudily tu davy lidí, ať už domácích či turistů. Objekt byl vskutku velkolepý – na zdech byly květinové vzory, ze stropů visely lustry Swarovski, mezi sloupy byly ohromné oblouky a uprostřed mešity ohromná kupole.

Od mešity jsme jeli na nábrežní promenádu. Je tu opět řada mrakodrapů, i když ne tak ohromných jako v Dubaji. Na konci promenády je rozestavených 6 mrakodrapů, které jsou zprohýbané a působí jako tančící stvoly ve větru. Jedna budova byla taky jakoby ji stavěli opilí stavbaři, lehce uhýbala a pak se vracela zpět.

Směrem na východ proti rozestaveným budovám stojí impozantní hotel Emirates Palace. Na rozdíl od toho na Palm Jumeirah je jeho část přístupná. Může se zaparkovat pod hotelem, kde jsme se fotili s úžasnými limuzínami. Je přístupné přízemí a patra pod ním. Vše je úžasně zdobené, jsou zde portréty sultána a uprostřed je obrovská kupole, která je vidět až z přízemí, nad ním je asi 6 ochozů, kde jsou přístupy k jednotlivým pokojům. Uprostřed stojí pro nás socialistický artefakt – pěticípá hvězda na podstavci. Byli jsme tam i na záchodě, měli tam

nahřáté stočené ubrousky na otírání rukou, vše pozlacené se zrcadly. V hale bylo plno umělých palm a dalších rostlin, mezi patry majestátní schodiště. Na zahradu za hotelem jsme se bohužel nedostali. Před hotelem je mohutné schodiště, jehož středem stéká dolů voda a pod nímž jsou fontány.

Z nábřeží jsme jeli na poloostrov za zátokou, kde měla být historická vesnička, bylo to však pouze lákadlo na turisty s atrakcemi se stánky. Bylo tam však i muzeum s různými exponáty, které jsem v rychlosti prolétla. Měli tam třeba figurínu válečníka. Byla tam pěkná plážička, ale se zákazem koupání a pěkným výhledem na město.

Z Abu Dhabí jsme odjížděli skoro za tmy, okraj města již byl ve tmě, ale pořád jsme viděli světla. Skoro celá cesta do Dubaje podél moře vedla zastavěným územím.

Po návratu do hotelu jsme vyklidili auto a s Vládou jeli na letiště auto vrátit. Vjeli jsme do parkoviště Car return, ale to bylo v úrovni terénu a my se nějak nemohli dostat dolů, Vláďa to celé dvakrát objel, až jsme našli nenápadný sjezd do dalších spodních pater. Tam již jsme celkem snadno objevili naši půjčovnu. Auto převzali bez jakýchkoliv poškození. Po Emirátech jsme najezdili pouze 1000 km. Pak jsme výtahem vyjeli k odletům a stopli si tam taxíka. Za cestu nám účtoval 50 dirh, docela dost.

9.2.

Již večer jsme měli takřka vše spakované, takže ráno jsme jen dobalili zbytek a již v 6 hodin odjeli taxíkem na letiště. Měli jsme ho z předchozího dne objednaný z recepcce hotelu. Taxíky přijely dva a chtěly nás vést oběma, že se do jednoho nevejdeme. Ale vešli jsme se. Taxikář jel zadní, pro nás neznámou cestou, tak byl u letiště docela brzy. Za dopravu jsme dali 25 dirh. Z letiště jsou asi jiné taxi.

Byli jsme na letišti zbytečně brzy, protože jsme měli časovou rezervu na zácpu. Tak jsme nějakou dobu čekali, než otevrou brány pro naše odbavení a přitom se nasnídali. Chtěli jsme utratit naše drobné, ale nebylo za ně skoro co koupit, koupila jsem akorát nějaké pití.

Pak už nám zbývala jen dlouhá trasa přes terminály letiště, cesta podzemním vláčkem a chvíle čekání na otevření brány. Domů jsme letěli bez přestávky a byli jsme v Praze již po poledni. Do centra jsem jeli autobusem, Jini pokračovali vlakem do Hradce a my k Vládovi do práce pro auto.

ATLANTIS The Palm, Dubai

Celkové náklady na naši cestu na jednoho byly asi takového:

Letenka	14.000 Kč
Půjčení aut	3.500 Kč
Ubytování	9.000 Kč

